

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ КОТКА В ДЪЖДА

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

В хотела имаше само двама американци. Те не познаваха хората, които срещаха по стълбите към своята стая. Стаята им бе на втория етаж с изглед към морето. Тя гледаше също към обществената градина и военния паметник. В градината имаше високи палми и зелени скамейки. При хубаво време там винаги се появяваше художник с молберт. Художниците обичаха разположението на палмите и ярките фасади на хотелите с лице към градините и морето. Отдалече идваха италианци да погледат военния паметник. Той беше направен от бронз и лъщеше на дъжда. Валеше дъжд. Капки дъжд падаха от палмовите листа. На посипаните с дребен чакъл пътеки се образуваха локви. В дъжда вълните се разбиваха на дълги ивици, връщаха се назад и пак в дъжда на дълги ивици се устремяваха към брега. На площада до паметника не бе останал нито един автомобил. На отсрещната страна, на вратата на кафенето стоеше келнер и се взираше в пустия площад.

Американката стоеше на прозореца и гледаше. Точно под прозореца, под една от зелените маси, от които капеше вода, се бе скрила котка. За да не се намокри, тя се беше свила на кълбо.

— Ще слеза да взема котето — каза американката.

— Ще слеза аз — предложи мъжът от леглото.

— Не, ще го взема аз. Бедното котенце се мъчи да остане сухо под масата.

Мъжът продължи да чете, излегнат в долния край на леглото и подпрял глава с двете възглавници.

— Гледай да не се намокриш — каза той. Американката слезе по стълбите и когато минаваше през вестибюла, собственикът на хотела стана и се поклони. Бюрото му беше в другия край на вестибюла. Беше стар и много висок човек.

— *И piove*^[1] — каза американката. Собственикът ѝ харесваше.

— *Si, si, signora. Brutto tempo.* Времето е много лошо. Той стоеше до бюрото в края на полутъмния вестибюл.

Американката го харесваше. Харесваше необикновената сериозност, с която изслушваше оплакванията. Харесваше достойнството му. Начина му на обслужване. Харесваше ѝ как се отнася към положението си на собственик. Харесваше старото му масивно лице и големи ръце.

Когато отвори вратата и погледна навън, тя все още мислеше колко ѝ харесва. Валеше по-силно. През празния площад минаваше

човек, загърнат с гумено наметало, и бързаше към кафенето. Котката трябва да е някъде надясно. Може би ще успее да мине под корнизата. Докато се колебаеше на входа, над главата ѝ се отвори чадър. Зад гърба ѝ стоеше прислужницата, която чистеше стаята им.

— Да не се намокрите — каза тя на италиански и се усмихна. Разбира се, изпратил я бе собственикът.

Заедно с прислужницата, която държеше чадъра над главата ѝ, тя мина по пътеката и застана под прозореца. Масата беше там, яркозелена, измита от дъжда, но котката я нямаше. Изведнъж американката изпита разочарование. Прислужницата я погледна.

— На *perduto qualche cosa, signora?*^[2]

— Тук имаше котка — каза младата американка.

— Котка?

— *Si, il gatto*^[3].

— Котка? — прислужницата се засмя. — Котка в дъжда?

— Да — каза тя. — Под масата. — И после: — О, как исках, как исках това котенце.

Когато говореше английски, прислужницата напрягаше лицето си.

— Хайде, синьора — каза тя. — Да влезем вътре. Ще се измокрите.

— Добре, да вървим — каза американката.

Те се върнаха по посипаната с чакъл пътека и влязоха в хотела. Прислужницата остана в преддверието да затвори чадъра. Когато американката мина през вестибюла, *padrone*^[4] ѝ се поклонил от бюрото си. Нещо в нея се изопна и се превърна в мъничка буца. Собственикът я правеше да се чувства съвсем нищожна и в същото време наистина значителна. В този миг се почувствува необикновено значима. Изкачи стълбите. Отвори вратата на стаята. Джордж лежеше на кревата и четеше.

— Донесе ли котката? — попита той и остави книгата.

— Беше си отишла.

— Чудно къде е отишла — каза той, откъснал очи от книгата.

Тя седна на леглото.

— Така много я исках. Сама не знам защо я исках толкова много. Исках бедното коте. Лошо е да си бедно коте в дъжда.

Джордж отново зачете книгата.

Тя отиде до тоалетната масичка, седна пред огледалото и взе ръчното огледалце. Внимателно разгледа профила си от едната и сетне от другата страна. После изучи задната част на главата си и врата.

— Как мислиш, дали да оставя косата си да порасне? — попита тя и пак огледа профила си.

Джордж надигна глава и видя врата ѝ с ниско остриганата като на момче коса.

— Харесва ми и така.

— Омръзна ми — каза тя. — Омръзна ми да приличам на момче.

Джордж промени позата си. Откакто заговори, той не бе свалил поглед от нея.

— Днес си много красива — каза той.

Тя остави огледалото на масичката, отиде до прозореца и погледна навън. Вече се стъмваше.

— Искам да опъна косата си назад, да бъде гладка, да си направя кок и да го усещам. Искам да имам котенце в скута си и да ми мърка, когато го милвам.

— Да? — каза Джордж от леглото.

— Искам да ям на маса, на която да има запалени свещи и сребърните прибори да са мои. Искам да бъде пролет, искам да реша косата си пред огледалото, искам котенце, искам и няколко нови рокли.

— Млъкни и вземи нещо да четеш — каза Джордж. Той отново се зачете.

Жена му гледаше през прозореца. Беше съвсем тъмно. Дъждът все още шумеше в палмите.

— Все пак искам котка — каза тя. — Искам котка. Искам я сега. Ако не мога да имам дълга коса и да ми бъде весело, поне мога да имам котка.

Джордж не чуваше. Той четеше своята книга. Жена му гледаше площада, където вече бяха запалили светлините.

Някой почука на вратата.

— *Avanti*^[5] — каза Джордж и свали очи от книгата. На прага стоеше прислужницата. Тя здраво притискаше към себе си голяма пъстра котка, която тежеше в ръцете ѝ.

— Извинете — каза тя, — *ragione* изпраца това на синьората.

[1] Вали дъжд (итал.) ↑

[2] Да не сте загубили нещо, синьора? (итал.) ↑

[3] Да, котка (итал.) ↑

[4] Собственик (итал.) ↑

[5] Влезте (итал.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.